

Tilfælde vil være stift fra sin Eiendom, i det Minste, naar han ikke vil underkaste sig en Ulempe og Besvær, som ikke staar i noget Forhold til Løbet. Jeg tror ogsaa, at de ærede Medlemmer, som have udtalt sig om denne Sag, alle principielt ere enige deri, at det kunde ikke gaa an, der maatte være en passende Afgang for Eieren til at gjøre sin Eiendomsret gjældende paa en eller anden Maade; og det er egentlig det, som for mig har været Hovedsagen ved denne Bestemmelse. Jeg skal bemærke, at jeg meget godt veed, at den Regel om, at en Skipper i 3 Gange 24 Timer har Afgang til selv at optage sit Anker, og at ingen Anden er berettiget til at gjøre det saa længe, ikke indeholdes i noget egentligt Lovbud, men efter, hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, er den almindelige Anskuelse hos samtlige Myndigheder, som have haft med dette Anliggende at gjøre, at denne Regel alligevel er gjældende Ret. Man er med andre Ord gaaet ud fra, at Rancelliplakaten i sin Tid kunde have Ret i sin Fortolkning, da den anvendte den Regel, der, som anført, var givet i det vestindiske Reskript, ogsaa her; i alt Fald er dette Noget, som vil blive et tvivlsomt Spørgsmaal, og som i fornødent Fald maa paakjendes ved Domstolene. Tingenes virkelige Stilling er den, og det anses for at være gjældende Ret ogsaa her, at den Vedkommende har denne Reklamationsret; men skulde man tage fejl, og har han ikke denne Reklamationsfrist, saa er Forholdet kun endnu værre; thi saa er Forholdet det, at i det Dieblit, han taber det blinde Anker, kan enhver Anden tage det op og beholde det. Men nu, selv om man vil antage, at denne Frist vil blive respekteret, og at det vil blive erkjendt af Myndighederne og i fornødent Fald af Domstolene, at Vedkommende kan gjøre sin Ret gjældende i denne Frist, mener jeg dog, at den er for kort; thi i de fleste Tilfælde, hvor en Mand mister sit Anker, kan han ikke inden de 3 Gange 24 Timer ioverksætte de fornødne Foranstaltninger til at tage det op. I mange Tilfælde gaar han bort med det Samme, naar han stikker Ankeret fra sig, og kommer ikke mere tilbage til det Sted, men fortsætter sin Reise. Det vilde jo være urimeligt at forlange, at han skulde blive liggende blot for at bringe den Sag i Orden med Hensyn til det Anker, som er gaaet tabt. Dertil kommer den Omstændighed, at naar han i saa kort Frist, selv om han bliver paa Stedet eller i Nærheden deraf, vil træffe de fornødne Foranstaltninger for at faae Ankeret op, er han efter min Mening altfor meget prisgivet de Folk, som ere paa Stedet; der kan ingen Konkurrence blive med Hensyn til dette Ankers Optagelse; men han er saa at sige henvist til at underkaste sig de Vilkaar, som Fisserne der eller Andre, som besatte sig med flige Gjenstandes Optagelse, stille ham, og det er Alt sammen Noget, der — som det forekommer mig — gaar hans Eiendomsret

altfor nær. Naar jeg sætter 2 Maanedes som den Frist, hvori han kan søge sin Eiendomsret tilbage, saa er det ikke, fordi jeg lægger nogen særdeles Bægt paa en Frist af 2 Maanedes. For mig er Hovedsagen kun den, at der indrømmes ham en Frist, der er tilstrækkelig for ham til at varetage sit Liv. Men jeg har nævnt 2 Maanedes, fordi det forekommer mig, at, for saa vidt der ikke var Noget, der specielt talte for at vælge en anden Frist, saa var dog altid det vundet ved, at der vilde blive Ensartethed i Retsreglerne, og at man ikke havde altfor mange forskellige Frister i de forskellige Tilfælde, hvilket albrig kan være til Fordel. Jeg har tænkt mig, at der ikke var nogen Grund til i nærværende Lov særlig at beholde den Regel, at Skipperen i 3 Gange 24 Timer selv er berettiget til at tage sit Anker op, naar man indfører en længere Frist, i hvilken det er ham tilladt at reklamere det. Det følger af de almindelige Lovgivningsbestemmelser om Bjergrning, at, saa længe Skipperen er til Stede og erklærer selv at ville træffe de fornødne Foranstaltninger til at hjerpe sit Anker, saa har ingen Anden Lov til at besatte sig med at hjerpe. Er han derimod ikke til Stede og kan afgive en saadan Erklæring, saa forekommer det mig, at der Intet er til Hinder for, at Andre, der ville gjøre den Forretning, give sig til at tage Ankeret op, naar vedkommende Eiers Ret reserveres til at reklamere det inden passende Frist. Det er alt saa ikke det, der er mig særlig om at gjøre, at bibeholde en Frist af 2 Maanedes; men det, der er mig særlig om at gjøre, er, at der træffes saadan Forandring i den bestaaende Lovgivning, hvorved det, at En maa stikke Ankeret fra sig, ikke bliver omtrent ensbetydende med, at han mister Eiendomsretten dertil. — Jeg skal lige overfor, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimestad) yttrede, bemærke, at jeg i og for sig ikke skulde have Noget imod, at en Andring blev gjort derhen, at en Skipper, for at bevare sin Eiendomsret, skulde anmeldte, at han selv vilde gjøre Foranstaltning til Ankerets Optagelse eller i alt Fald forbeholde sig sin Ret til at reklamere det, naar der kun fattes en passende Frist derfor. Det bliver jo imidlertid vistnok ikke ganske let at sætte en fast, bestemt Frist derfor; thi naar en Skipper er paa Reise, f. Ex. til en eller andenhavn i Østersøen, saa maa man da i alt Fald med Billighed unde ham saa megen Tid, at han kan fortsætte sin Reise, og at han ikke skal være nødsaget til for dette Ankers Skyld at stoppe op noget Sted paa Veien. Det maatte vel være tilstrækkeligt, at han, saasnart han kom til sit Bestemmelsessted, gjorde de fornødne Skridt i saa Henseende, og naar man vilde varetage dette Hensyn, saa maatte der vel gives ham en ikke alt for kort Frist dertil. Hvis man imidlertid i og for sig kan finde en passende Udvei i den Henseende, saa har jeg ikke Noget imod, at man gjør hans